

chladný výraz, neušly mu tenké vlhké cestičky, které narušily její bělostně napudrované tváře, a černé linky pod očima.

Uvědomil si, že je velmi blízko. Stačilo natáhnout levou ruku a stisknout tu její. Snad proto, aby uklidnil ji, nebo sám sebe. V tu chvíli si však povšiml, že obě její dlaně jsou zaťaté. Pravou ruku raději stáhl zpátky, chytil se druhé, palcem nervózně přejížděl po hřbetě levačky.

Okolní chodby byly nečekaně potemnělé, osvětlené tu a tam několika voskovicemi na kovových stojanech, jinak všude vládlo šero a stíny. Dvojice osobních sluhů, která je doprovázela, na sobě měla běžnou černou uniformu s karmínovými vestičkami. V bílých rukavicích svírali malé olejové lampy, kterými císařovně a jejímu synovi svítily na cestu.

Valerian doufal, že tam nikdy nedojdou. Podle paměti vnímal, že stačila ještě jedna odbočka, jedna chodba, a ocitli by se v soukromých komnatách jeho otce. Co si jen pamatoval, jeho rodiče měli odjakživa oddělené komnaty; navzdory mnoha letům manželství měli pouze jediného syna. Za ty roky ale Valerian slyšel nejen u dvora, ale i u sloužících, že císař za dobu své vlády zplodil nejednoho levobočka. Pokud to byla pravda, jeho rodiče o tom nikdy nemluvili a on se s potenciálním nevlastním sourozencem nikdy nesetkal. Přesto si byl za ty roky dobře vědom, jak císař Valerian I. pravidelně mizel kamsi do kapitolu, pouze s osobní stráží. Když o tom Valerian nejdou přemýšlel, jeho otec byl všemocný císař. Pokud se měl někomu někdy zpovídat, pak pouze Stvořiteli a jeho svatým.

Občas ho napadlo, že by se na to otce zeptal, aby zahnal úzkosti. Nikdy k tomu však nesebral odvahu. Cítil, že by tím narušil křehkou rovnováhu jejich vztahu. Na rozdíl od matky pro něj otec někdy našel vlídnějšího slova. Když byli o samotě, uděloval mu přednášky o tom, jak by se měl jako císař chovat. Občas se přišel podívat na jeho soukromé lekce studia, jízdy na koni, lukostřelby anebo šermu. Otcova pochvalná slova si Valerian střežil ve vzpomínkách jako to nejcennější na světě.

Co když se objeví někdo další, kdo si bude nárokovat trůn? napadlo ho, vzápětí se za tu myšlenku zastyděl. *Tvůj otec umírá,* připomněl si

v duchu. *A ty se bojíš o to, jestli nemá nějakého levobočka, který by ti mohl vzít tu nejstudenější židli na světě.*

Poslední chodba, před nimi se z temnoty vyloupily obrysy dveří do otcových komnat.

Dvojice sluhů se před nimi zastavila, jeden z nich je otevřel dokořán. Ve světle olejových lamp, které se bilo s okolními stíny, jejich zachmuřené nehybné obličejy vypadaly zlověstně; jako kdyby byli pouhými umrlci, jejichž lebky byly potaženy slabou vrstvou kůže, oblečení do zdánlivě honosných šatů, pod nimiž jim tlela těla.

Valerian si uvědomil, že kupředu vykročil jen on.

Překvapeně se ohlédl k matce. „Já...“ ... *tam nechci jít sám. Pojď se mnou, mami.*

Jenže takhle ji nikdy neoslovil. Nesměl. V první řadě to pro něj byla císařovna, v druhé teprve matka. Vlídna oslovení u dvora neexistovala, a proto se nepoužívala ani v soukromí. Co kdyby se jednou neopatrně přerekla před dvořany a oslovil by ji *mami*?

„Na co čekáte? Myslíte si, že váš otec požádá Stvořitele, aby ho tu ještě chvíli nechal, protože jste se zdržel u dveří?“ zamračila se na něj císařovna a ukázala do otevřených dveří pokoje.

Pootevřel ústa, oči se mu zalily slzami.

Plesk.

Před očima mu zatančily hvězdy. Zapotácel se ke straně. Tvář mu zahořela, matčiny ostré nehty protrhly kůži u ucha, kde mu škrábanec nepříjemně zaštípal.

Daleko horší bylo překvapení z toho, že ho uhodila. Celé jeho dosavadní dětství na něj nevztáhla ruku. Nepamatoval si, kdy naposledy se ho dotkla, byť jen v letmém gestu.

Zachvěl se strachem a trochu se nakrčil, první slza stekla po rudnoucí tváři.

„Jste korunním princem Brivijského císařství, Valeriane,“ zasyčela na něj.

Oba sluhové hleděli kamsi do ztracena, jako kdyby celou scénu nevnímali.

„Začněte se podle toho chovat,“ s těmi slovy se k němu natáhla.